

Veškárničky

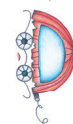
Ahoj lumpíci a lumpačky!

Tahle knížka vypráví o tom, že i vši umí dělat lumpárničky zrovna tak jako vy, děti. Jenže lumpárně, kterou provádí vešky, se neříká lumpárna, ale veškárna. Kamarádka na kamarádku někdy úplně nekamarádsky vyplázne jazyk. A to je velká lumpárna! No a když tohle udělá veška vešce, je to prostě veškárna. Místo lumpárniček ty malé potvůrky znají jen samé veškárničky.

„Já to řéééknuuu!“ tak na sebe volají vši holky jedna přes druhou.

Tahají se za culíky, provokují se navzájem a předvádí se před všími kluky. Kluci si čas od času podrazí vší nohu, zboří si veškohrad z kostek, a pak se poperou. Někdy taková veškorvačka vznikne kvůli vší slečně, která se jim zrovna moc líbí. Většinou si spolu ale všichni dohromady pěkně hrají a zažívají spoustu legrace.

Nevěříte? Opravdu ne? Já také nevěřila, dokud jsem se nepřesvědčila na vlastní uši, oči a hlavně – na vlastní vlasy.

Ve vlasech totiž vešky bydlí a naše hlavy jsou pro ně něco jako dálkové autobusy pro lidi. Nepotřebují domy ani byty. Mají rády změnu a k bydlení využívají účesy pánů, dam a dětí. Navštěvují a opouští je, jak se jim zlíbí. A představte si, říkají nám veškobusy! Jezdí s námi, dokud u nás mají pohodlíčko. Jakmile je pohodlí narušeno, přestoupí do jiného, luxusnějšího veškobusu.

Tak třeba hlavy, které se pyšní dlouhými, hustými a zdravými vlasy, ty mají pro vešky rozhodně neopakovatelné kouzlo. Je v nich teploučko a dost místa pro všechna vši miminka, kterým se říká hnidy. Vešky se v nich krásně zabydlí, pěkně pohodlně si cestují, jak by řekl člověk – první třídou.

Víte, co znamená první třída, děti? Ale jistě. Je to ta na základní škole, kde paní učitelka učí své prvňáčky číst, psát a počítat. Ale ještě existuje jiná první třída. První třída neboli prvotřídní doprava, která lidem zaručí co možná nejpohodlnější svezení z místa na místo. V takovéto první třídě se podává dokonce i občerstvení! A přesně to potřebují i vši – pořádně se napít a spát si pěkně v teple. K snídani, obědu, svačině i k večeři si po troškách malými sosáky sosají naši krev. Úplně stejně jako třeba ovádi, komáři nebo klíšťata. Na rozdíl od nich nám ale dělají společnost delší čas.

Vši jsou prostě vytrvalí cestovatelé a dobrodruzi. Jakmile si najdou svůj veškobus, schovají se v něm a svezou se bez jízdenky klidně i sedm stanic, než ho opustí.

Málokdy ale jezdí v jednom veškobusu napořád, i když si na svých cestách užívají ty své veškárničky. To se pak jejich smíchem třese celý veškobus. Někdy ho opouští dobrovolně. Jindy jim nezbyvá než utéci před odšivovacími prostředky, kte-

ré se prodávají v lékárně. Každý člověk je totiž rychle zakoupí a použije, jakmile zjistí, že se v jeho vlasech vozí nežádoucí vetřelec. A tady veškám končí veškerá legrace!

Nám lidem se jejich cestování opravdu nelíbí. Zvláště, když nosíme na svém krku luxusní veškobus první třídy. Svědění, lechtání a štípání si pak užijeme do sytosti. Jedna jediná vší slečinka se dokáže velice rychle rozmnožit v úplnou veškoškolku – to je školka, ve které je až padesát vší, a ty pak v našich vlasech tropí pěknou neplechu.

Malá vší miminka, která se vylíhnou z vajíček, si hrají mezi vlasy na schovávanou a na honěnou. Ti šikovnější dokonce mezi vlasy prolézají jako děti na prolézače, hrají fotbal nebo na slepou bábu. Schválně se někdy zaposlouchejte, a když se na vás usměje štěstí, možná i vy uslyšíte ve svých nebo kamarádových vlasech volání tenoulinkého hlásku:

„Slepá bábo, kam tě vedu?“

A druhý, ještě tenčí hlásek mu odpoví:

„Do kouta!“

Jsou ale i tací zlobivci, kteří se houpají a přeskakují z vlasu na vlas, jako by se nechumelilo. A že se někdy chumelí pěkně! Zrovna jako letos v zimě. Všichni lidé nosili kulichy, kšiltovky a klobouky. A to je pro vši teprve sláva! Díky pokrývkám hlavy se rychleji přesouvají z jednoho veškobusu do druhého. My lidé, zvláště pak děti, si s oblibou své čepice vyměňujeme. Teplo pod nimi si vši užívají podobně jako lidé dovolenou u moře. Jen houpání jde pod čepicí nebo pod kloboukem trochu ztěžka. A koupání? Kdepak voda, brrr – tu vešky nerady!

Jestli potřebujete, klidně se podrbejte, protože malá veška Věrka možná právě nastupuje do vašeho veškobusu. Divíte se, jak by se k vám dostala? Zhoupala se na dlouhém vlasu paní prodavačky, která vám prodala tuhle knížku a šup...

Tahle veš je takzvaná Veš Knížková. Knížková proto, že se narodila v téhle knížce a je jen vymyšlená. Od opravdových vší se liší tím, že mluví lidskou řečí, chodí do školy a učí se psát i počítat, hraje fotbal... No prostě se opičí po vás, milé děti. A víte, čím pije krev? Stejně jako vy pijete limonádu. Brčkem – veškobrčkem!

Tak si radši schovejte vlasy pod čepici – pod tu svoji ovšem. Ve vlastní čepici je váš veškobus ve větším bezpečí než třeba ve vypůjčené kšiltovce od kamaráda. Tam už by vás mohlo překvapit nemilé vši nadělení. Takže pozor!

Ukončete výstup a nástup, veška Věrka právě nastupuje!

Otázky pro chytré veškobusy:

- Jak se říká lumpárničkám, které vymýšlí vešky?
- Kde vešky bydlí?
- Čím se vešky živí?
- Co je to veškobus?
- Čeho se vešky bojí?
- Jak se jmenuje veška z téhle knížky?

Básnička, která trochu napoví:

VEŠKÁRNIČKY

*Lumpíci a lumpačky,
věřte, nebo nevěřte –
– tahle knížka s obrázky
vypráví vám o vešce.*

*Vši, ty v našich vlasech bydlí,
sosají krev sosáčky.
Veškobus je dětská hlava,
kola řežou zatačky!*

*Vešky mají rády teplo,
pod čepky se schovají.
Nuďu – tu zaženou lehko.
Veškárničky dělají!*

*Strach jim snadno nenaženeš,
mají velkou odvalu!
Jediné, čeho se bojí –
– koupat tělo v šampónu!*

*A tak milí rodičové,
šampón rychle nakoupit!
Vešky už si balí kufr.
Fofr, honem vystoupit!*

*Jedna veška je tu s vámi,
běhá mezi písmenky.
Knižková je její jméno,
veška Věrka z pohádky.*